

Deček in metulj.

„Moj bodeš moj, prelepi
Metulj ferčéci ti!“
In svojega se lova
Vže lóvec veselí.

„„Ne!““ tiho odgovarja
Metulj, in vstane v zrak,
„„Ne dam se ti ujéti,
Zapirati ne v mrak.““

Ter k višku do veršičev
Drevésnih sferfolí,
Naš deček si otíra
Solzice iz očíj.

Potém na vek svobóden
Ti bodeš, dragi moj:
Svobóda bíva v znanstvu,
In v njej vès svet je tvojí!““

„O béži, ti presrečni,
Po blískovo ferčíš,
In z dihom mladolétnim
Mej cvétijem živíš.

Za toboj jaz bi hítel,
A nij mi jih perut!
Oh, nij mi ga veselja —
Osoda mi je trud!“

„„Kaj nijsem morda tudi
Jaz mučil se zapert?
Ko nijsem izletéti
Še mogel v pisan vert?“

Ne veš, da prizadeval
Červíč si je hudó,
Ko bilo se mu v ječo
Zapresti je tesnó?

Prebíval je v temnici
Pokojen dan na dan,
Níkoli se upóren
Osodi stavil v bran.

Ker znal je verlo dobro,
Da mu napóci zór,
In da krilát razdère
Pretémni si zapór;

Da pómlad mu trosíla
Do cvéta bode cvet,
Da svoboda ga čaka —
Vesoljni čaka svet!

In čuj! takó se tudi
Še tebi dogodí,
Če bodeš véрно služil
Dolžnostim svojih dníj.

Človeka v učenosti
Krílata čaka moč,
Z njo bodeš osvečával
Nevednosti si noč;

Lujiza Pesjakova.